

Tale om. Det ærede Medlem, som var godt bekendt med Afskilligt af, hvad der er forhandlet og besluttet i denne Sag fra Indenrigsministeriets Side, ja godt, at han refererede et kort Stykke af en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 4de Marts 1867, vilde have gjort idetmindste mig en Tjeneste, om han, da han dog refererede den temmelig udførligt, vilde have taget Alt med; han vilde da idetmindste have sparet mig den Mellemgang at maatte gjøre det høie Thing opmærksom paa et Par Punkter i den samme Skrivelse, som det ærede Medlem slet ikke omtalte. I den samme Skrivelse til de ærvødske Møllere staar der f. Ex., at der paa ingen Maade kan blive Spørgsmaal om en saadan Forlængelse — nemlig en Forlængelse af den Tidsfrist, inden hvilken Lovene skulde træde i Kraft — som Møllerne androge paa. Det ærede Medlem anførte, at der fra Indenrigsministeriet var svaret, at disse ærvødske Møllere ikke havde andre eller større Rettigheder end de andre slesvigiske Møllere, og det ærede Medlem meente, at dette var en meget overflødig Bæfted at give dem — thi det fulgte af sig selv —, men at dog deri indirecte laa en Anerkjendelse af, at der tilkom dem Noget. Det forekommer mig imidlertid, at man deraf ligesaa godt kunde komme til den Slutning, at der tilkom dem ligesaa lidt, som der tilkom de andre slesvigiske Møllere, som til den Slutning, hvortil det ærede Medlem kom, at der tilkom dem ligesaa Meget. Men Bemærkningen i Indenrigsministeriets Skrivelse var i sit Sammenhæng fuldstændig begrundet. Den fremkom nemlig derved, at disse ærvødske Arveforpagtere havde hentydet til, at der tilkom dem en Gneret, i den Anledning er det, at Indenrigsministeriet bemærker, at deres Ret, denne Gneret, ikke er tilstede, og at de ikke have anden eller større Ret end andre slesvigiske Møllere, idet de gennem Afsløstningen af Møllervangen have faaet Bederlag for den Gneret, hvoraf de tidligere vare i Besiddelse. Jeg trøder altsaa, at denne Bemærkning fra Indenrigsministeriet var fuldkommen begrundet overfor de ærvødske Arveforpagtermølleres ubegrundede Fordringer. Det forholder sig fuldkommen rigtigt, at det gjen-

tagne Gange endog fra Indenrigsministeriet er udtalt, at der tilkom disse Møllere en fritagelse fra 1ste April 1867 for deres Dværn- og Grøtningsafgift i Henhold til Loven af 1866. Forsaavidt Bestemmelserne i saa Henseende ikke skulde være efterkomne, maa det ærede Medlem dog indrømme mig, at det maa være Bedkommendes Sag at klage til rette Bedkommende, det er virkelig ikke Indenrigsministerens Sag at paasee, at enhver Mand kommer til at svare den Skat, der tilkommer ham og ikke mere (Steenstrup: Det er sleet!). Hvis Bedkommende have henvendt sig med deres Klage til rette Bedkommende, er jeg i hvert Tilfælde ansvarløs for, hvad der er sleet; Skattesager ligge, som bekendt, ikke under Indenrigsministeriet. Det forekommer mig indlysende, at naar der til mig som Indenrigsminister rettes Forespørgsler om, hvad jeg troer at kunne gjøre for disse Møllere, eller rettere, om jeg troer at kunne gjøre Noget for disse Møllere, maa Meningen fornuftigviis være den, om Indenrigsministeren paa sit Omraade kan gjøre Noget. Forsaavidt altsaa Spørgsmaalet om Næringsdriften ligger under mig, forsaauidt er Spørgsmaalet mig vedkommende, og jeg skal da erklære — vistnok til Overflod, da jeg har erklæret det mange Gange —, at jeg ikke seer nogen Mulighed for ad denne Vej at tilveiebringe noget omhelst Bederlag for de paagjældende Møllere. Det Gnest, som der forekommer mig, at der kunde have været Spørgsmaal om at gjøre for disse Møllere, var at have givet dem en Frist til at forberede sig paa den Næringsfrihed, som er indtraadt, en længere Frist end dette ene Aar, men Spørgsmaalet om at give en saadan længere Frist var — jeg gjentager det — afgjort ved Loven af 16de Februar 1866, og enhver Vigen tilbage fra denne Lovbestemmelse vilde efter min Overbeviisning have fremkaldt et fuldkomment berettiget Efterkrav fra deres Side, som i god Tro til, at Næringsfriheden indtraadte den 1ste April 1868, havde sat sig i Besøftning for at benytte den. At Misnoie er tilstede blandt de ærvødske Møllere over, at Næringsfrihed er indtraadt, og at den vistnok ogsaa er tilstede i de øv-